

Achterbanbijeenkomst

3 juli 2025

FEDERATIE
AMSTERDAMSE
HUURDE R
KOEPELS

Huurbeleid in
de toekomst

Amsterdamse
Kaderafspraken

Inhoud

Huurbeleid in de toekomst

Grote huurstijging 5

Huurbeleid in de 21ste eeuw:
een overzicht 6

Het actuele huurbeleid:
wat gaat er mis,
hoe kan het beter? 7

Huurbeleid: suggesties uit de achterbanbijeenkomst

Wat vinden de huurderskoepels van
het huidige huurbeleid? 9

Wat moet de komende regeerperiode (4 jaar)
echt veranderen? 11

Elementen voor een visie op de volkshuisvesting
voor de komende 10 jaar 12

Beleidsvisie FAH-bestuur over het huurbeleid

Woonbeleid 15

Financiering en
belastingen 15

Huurbeleid en
betaalbaarheid 16

Amsterdamse Kaderafspraken

Duurzaamheid aanpak 19

Vergoedingen 20

Terugkeergarantie 21

Huurbeleid in de toekomst

De FAH heeft op 3 juli 2025 een achterbanbijeenkomst georganiseerd over het huurbeleid. We hebben gekeken naar het verleden, het heden en de toekomst van dit beleid. In deze publicatie leest u de conclusies die we die dag hebben getrokken uit de verschillende gesprekken die hierover zijn gevoerd.

De Woonbond verzorgde een boeiende introductie op de recente historie van het huurbeleid en de hieruit voortgekomen problemen. Vervolgens namen de bestuursleden van de huurderskoepels deel aan een themagesprek over het huurbeleid in de toekomst. Tijdens de plenaire terugkoppeling aan het eind van de avond, werd een samenvatting gegeven wat

tijdens de achterbanbijeenkomst werd opgehaald. In deze brochure sluiten we af met de beleidsvisie van het bestuur van de FAH over dit onderwerp.

GROTE HUURSTIJGING

Veel huurders zijn afgelopen jaren geconfronteerd met een huurstijging die (veel) hoger was dan hun inkomensstijging. Weliswaar was er voor een deel van de huurders in 2023 sprake van een serieuze huurverlaging, maar in 2024 kregen huurders in de sociale sector meteen de hoogste huurstijging voor hun kiezen sinds 30 jaar. Huurtoeslagontvangers een deel daarvan weer terug, maar er is ook een grote groep met inkomens (net) boven die grens die echt de klos zijn. In 2025 waren huurders opnieuw

de klos met een flinke huurstijging, waarbij opvalt dat de vrije sector een lagere maximale verhoging kent (4,1%) dan de sociale sector (5%), en dat huurders in het middensegment het meest te verhapstukken krijgen (max. 7,7%).

HURBELEID IN DE 21STE EEUW: EEN OVERZICHT *(bijdrage Marcel Trip, Woonbond)*

Korte geschiedenis

Het Nederlandse huurbeleid heeft de afgelopen decennia een grillige ontwikkeling doorgemaakt, gekenmerkt door politieke invloeden, economische omstandigheden en maatschappelijke druk. De minister bepaalt jaarlijks de maximale huurverhoging, onder politieke druk was de methode waarop nogal wisselvallig.

Tot 2013 was het uitgangspunt van het huurbeleid dat de huurstijging in de sociale

huursector inflatievolgend moest zijn. Dit bood verhuurders dekking voor stijgende kosten zoals onderhoud en nieuwbouw. Vanaf 2013 werd het inflatievolgende huurbeleid losgelaten en werd een inkomensafhankelijke huurverhoging geïntroduceerd, waardoor huurders met hogere inkomens extra huurverhogingen konden krijgen. Dit leidde tot aanzienlijke huurstijgingen, mede door de invoering van de verhuurderheffing.

In 2015 en 2018 zorgden sociale huurakkoorden tussen de Woonbond en Aedes voor enige rem op deze stijgingen. Er werd een huursombeperking ingevoerd waardoor de huren van corporaties minder hard konden stijgen. De totale huursom van alle sociale huurwoningen van een corporatie moet namelijk binnen de huursombeperking vallen. Dit gaf corporaties de ruimte woningen met een relatief lage huur wat meer te verhogen en met relatief lage huur te ontzien.

Daarna volgde een periode van huurmatiging. In 2021 werd een huurbevriezing ingevoerd voor de sociale sector, gevolgd door een huurverlaging in 2023 voor 600.000 huishoudens. Er werd gekozen voor een koppeling aan de gemiddelde cao-loonstijging (waar ook de stijging van de AOW en uitkeringen aan zijn gekoppeld). Dit voorkwam een maximale huurstijging van 10% in 2023. Maar 2024 kende de hoogste huurstijging in de sociale sector in dertig jaar tijd (5,4%) en ook in 2024 lag de maximale huurverhoging hoog (5%). Sinds de invoering van het Nationaal Prestatieakkoord (NPA) zijn woningcorporaties minder geneigd tot lokaal overleg, wat de invloed van huurdersorganisaties heeft verminderd.

Zo kenmerkt de laatste tien jaar zich voor corporatiehuurders als een periode met grote pieken en dalen, omdat er van hoge huurstijging naar reparatie wordt bewogen. Dit brengt onvoorspelbaarheid voor huurders en verhuurders.

Voor de vrije sector gold lange tijd geen wettelijk maximum voor huurverhogingen. Pas met de Wet Nijboer in 2021 werd een maximum ingevoerd: inflatie plus 1%. Deze wet werd later verlengd. Daarbij werd ingevoerd dat 'de laagste van de twee' geldt. Inflatie of de gemiddelde cao-stijging.

Vanaf 1 juli 2024 bestaat er een gereguleerd middenhuursegment door het ingaan van de Wet betaalbare huur. Voor dit segment geldt een maximum van gemiddeld cao-loon plus 1%. Anders dan in de sociale sector heeft de minister niet de bevoegdheid om het percentage vast te stellen, maar staat de methodiek voor middenhuur en de vrije sector vast in de wet en kan dit dus alleen door een wetswijziging worden gewijzigd.

HET ACTUELE HUURBELEID: WAT GAAT ER MIS, HOE KAN HET BETER?

Zoals gezegd levert het huurbeleid, met name in de sociale sector, een grote mate van

onvoorspelbaarheid op, zowel voor de huurders als de verhuurders. In 2025 kon het huurbeleid of uitkomen op een tweejarige huurbevriezing, met grote impact op de investeringscapaciteit van corporaties, of op een hoge huurverhoging van maximaal 5%. De huurverhoging hangt in sterke mate af van politieke willekeur.

Voor huurders wordt het controleren van de rechtsgeldigheid van een huurverhoging steeds ingewikkelder. Je moet weten wanneer je contract inging, wat de aanvangshuurprijs was en of die boven of onder de grens van sociale of middenhuur lag. Dit kan het verschil maken tussen wel of niet in aanmerking komen voor een inkomensafhankelijke huurverhoging en een reguliere huurverhoging van 4,1% of 7,7% (resp. de verhogingspercentages vrije sector en middenhuur in 2025). Er is een wirwar aan regels ontstaan.

De huurverhoging bij corporaties is onder andere nodig omdat corporaties nieuwbouw plegen. Hogere huren betekenen meer geld in de kas en daarmee kunnen corporaties meer lenen voor nieuwbouw. Maar is het rechtvaardig dat huurders steeds hogere huren betalen om het tekort aan betaalbare huurwoningen weg te werken? Waarom wordt deze solidariteit niet ook van woningeigenaren gevraagd?

Een goed huurbeleid kan rekenen op draagvlak onder huurders, is voorspelbaar voor huurders en verhuurders, voorkomt grote huursprongen en is makkelijk te controleren.

Suggesties uit de achterban- bijeenkomst van 3 juli 2025

WAT VINDEN DE HUURDESKOEPELS VAN HET HUIDIGE HUURBELEID?

Regelgeving en volkshuisvestingsbeleid

- Het huurbeleid zwabbert te veel. Het biedt geen enkele zekerheid, noch voor huurders, noch voor verhuurders. Het huurbeleid is ook, zo blijkt ook uit de recente soap rondom de huurbevriezing, te veel afhankelijk van politieke willekeur. Meer continuïteit is voor alle betrokkenen noodzakelijk.

- Het huurbeleid is te veel gericht op huur binnenhalen in plaats van op volkshuisvesting. Corporaties worden daartoe ook in zekere zin gedwongen, doordat volkshuisvesting voor de overheid een verdienmodel is geworden: er wordt flink geld opgehaald bij de corporaties, in de eerste plaats via de Vpb (winstbelasting) en de ATAD, in de tweede plaats via de BTW, in de derde plaats via diverse lokale heffingen zoals de OZB).
- De opgaven zoals vastgelegd in de Nationale Prestatie Afspraken zijn niet realistisch. De kosten van de diverse opgaven zijn door het Rijk veel te eenzijdig bij de corporaties gelegd.

- De regelgeving op gebied van huurbeleid en huurrecht is een bureaucratisch doolhof. Er zijn regels op regels gestapeld; veel huurders weten hierin niet meer de weg.
- Veel huurders zijn in hoge mate afhankelijk van huurtoeslag. Als gevolg hiervan worden zij in hun keuzes beperkt. Door de huurtoeslag en andere compensatieregelingen wordt de huurverhoging op een verkeerde manier verdeeld over alle huurders.
- Door de huurtoeslag kan je geen meerderjarige kinderen in huis terugnemen als ze dakloos zouden worden.
- Mensen geven als ze gaan samenwonen hun huurwoning niet op, omdat ze anders geen enkele kans meer maken op een woning voor het geval het samenwonen mislukt.
- Er is sprake van een onevenredige verdeling van overheidssubsidie tussen huur en koop. Er moet meer evenwicht worden aangebracht tussen deze twee segmenten.

Beleid corporaties

- De corporaties bagatelliseren de forse huurverhogingen van de afgelopen jaren, onder andere door erop te wijzen dat de huurtoeslag dit toch wel compenseert. Dat is voor diverse groepen veel huurders evenwel niet of slechts gedeeltelijk het geval.
- Corporaties hebben de neiging om de huren te verhogen tot de grens van de huurtoeslag c.q. de aftoppingsgrenzen. Zo worden de toeslagen misbruikt om huren te verhogen.
- Door de invoering van het 'duurzaam prestatiemodel' is het accent verschoven van de waarde van het bezit naar de huurinkomsten.

Betaalbaarheid

- De kosten voor het levensonderhoud zijn steeds hoger geworden, waardoor een steeds grotere groep huurders klem komt te zitten.

- Ook de woonquote is in 2024 weer met een procent gestegen ten opzichte van 2023; huurders geven nu gemiddeld 34,4% van hun inkomen uit aan wonen. Voor woningeigenaren ligt de woonquote veel lager: 22,9%.
- Omdat huurders vrijwel niet kunnen sparen, lopen de kinderen van huurders een nog grotere afstand op ten opzichte van kinderen van kopers.
- Door de WOZ-waarde mee te nemen in de punten-telling, worden de huren in de woningmarkt-gebieden met een hoge marktdruk snel veel hoger (en feitelijk door de koopmarkt bepaald).
- De range van de middenhuur is te beperkt: het gaat nu om woningen met een huur tussen €900,07 en €1.184 per maand . Het maximum zou (veel) hoger moeten liggen.
- Mensen met lagere inkomens worden structureel meer belast dan mensen met een hoger inkomen.

WAT MOET DE KOMENDE REGEER- PERIODE (4 JAAR) ECHT VERANDEREN?

Woonbeleid

- Stapel minder regels. Spreek af dat je voor iedere nieuwe regel die je wilt invoeren eerst tien anderen schrapt. En evalueer elke 5 jaar de regelgeving en kijk wat eenvoudiger kan.
- Beschouw volkshuisvesting als probleem van iedereen en stel het recht op wonen (weer) centraal. De overheid moet zich verantwoordelijk voelen voor ieders huisvesting en daarvoor ook de financiën beschikbaar stellen.
- Dat betekent ook dat niet langer de corporaties, maar het Rijk de sociale nieuwbouw financiert. Overweeg voor de bouw van nieuwe sociale huurwoningen (opnieuw) gemeentelijke woningbedrijven op te richten.

- Pas de Nationale Prestatie Afspraken aan en laat het Rijk meer bijdragen aan nieuwbouw en verduurzaming in de sociale sector. Laat het Rijk ook via een subsidieregeling bijdragen aan het wegwerken van de EFG-labels.
- Voer een voorrangsbepaling (of vorm van urgentie) in voor mensen die gaan samenwonen en twee huurwoningen achterlaten.

Huurbeleid en betaalbaarheid

- Neem de WOZ-waarde niet mee in de punten-telling, zodat de huren niet afhankelijk zijn van de markt.
- Schaf de inkomensafhankelijke huurverhoging (IAH) af.
- Schaf de koppeling van de huurverhoging aan de cao-lonen af, maar ook de koppeling aan de inflatie. Kies voor een systeem zoals bij de vrije sector, waar de laagste van die twee als uitgangspunt wordt genomen.

- Maak in ieder geval langjarige afspraken over het huurbeleid, zodat dit meer voorspelbaar wordt.

Lobby

- Trek als huurdersorganisaties samen met corporaties én met bouwers naar Den Haag.

ELEMENTEN VOOR EEN VISIE OP DE VOLKSHUISVESTING VOOR DE KOMENDE 10 JAAR

Woonbeleid

- Werk met alle betrokken partijen in de volkshuisvesting een gezamenlijk voorstel voor een systeemwijziging uit, waarin het recht op wonen (weer) centraal staat en waarin de overheid zich financieel verantwoordelijk stelt voor de opgaven.
- Specifiek idee: realiseer flexwoningen voor ouderen/ouders die hun grote gezinswoning aan hun kinderen willen overdoen. Zo kan meer doorstroming worden georganiseerd.

Huurbeleid en betaalbaarheid

- Betaalbaarheid blijft een hoofdpunt. Suggestie: spreek voor de komende 10 jaar een gematigde huurverhoging af van 2,5% per jaar.
- Introduceer huren naar draagkracht, met een vaste huurquote voor alle inkomensgroepen.
- Alternatief is het invoeren van een basisinkomen, zodanig dat iedereen de huur kan betalen en er geen toeslagen meer nodig zijn.

Financiering en belastingen

- Voorop staat afschaffing van de Vennootschapsbelasting (Vpb) voor corporaties en zolang dat niet gebeurt in ieder geval de Anti Tax Avoidance Directive (ATAD). Omdat corporaties een maatschappelijk belang dienen en geen winstoogmerk hebben, zijn beide heffingen volstrekt onlogisch.
- Voer opnieuw projectsubsidies in: wie bouwt, krijgt subsidie.
- De gemeente Amsterdam moet de grond voor

sociale woningbouw gratis in erfpacht aan de corporaties uitgeven. Immers, waarom moeten de corporaties (en indirect de huurders) nu bijdragen aan het realiseren van sociale huurwoningen, terwijl de gemeente er via de erfpachttuitgifte aan verdient?

- Zorg voor een eerlijker verdeling van de overheidssubsidies tussen koop en huur. Nu gaat (via de hypotheekrenteaftrek) een veel grotere bijdrage naar de koopsector dan (via de huurtoeslag) naar de huursector.

Beleidsvisie FAH-bestuur over het huurbeleid

WOONBELEID

Het recht op wonen moet opnieuw de basis zijn van het volkshuisvestingsbeleid. Dit vraagt om een fundamentele herziening van het systeem, waarin alle betrokken partijen samen met de overheid werken aan structurele oplossingen. De overheid dient daarbij niet alleen een leidende rol te spelen maar zich ook financieel te committeren aan de realisatie van de woningbouwopgave.

In dit vernieuwde systeem behoort de financiering van sociale nieuwbouw tot de primaire verantwoordelijkheid van het Rijk.

Woningcorporaties kunnen nog steeds zorgen voor bouw en beheer, maar het Rijk hoort te zorgen voor een rendabele businesscase. Gemeenten horen hieraan bij te dragen via hun grondbeleid. Het recht op wonen is een grondrecht, huisvesting is derhalve een collectieve verantwoordelijkheid die vraagt om nationale regie en publieke investeringen.

FINANCIERING EN BELASTINGEN

We werken bovengenoemd uitgangspunt uit in drie verschillende maatregelen, die alle drie even noodzakelijk zijn.

1. Corporaties vervullen een publieke taak en streven geen winst na. Daarom is het volstrekt onlogisch dat zij worden belast met de Vennootschapsbelasting (Vpb) en onder de Anti Tax Avoidance Directive (ATAD) vallen. Afschaffing van deze belasting en regelgeving is noodzakelijk om corporaties in staat te stellen hun maatschappelijke opdracht goed te vervullen.
2. Daarnaast is het van belang om projectsubsidies te herintroduceren: bouwprojecten die bijdragen aan de publieke opgave, zoals sociale woningbouw, verdienen directe financiële ondersteuning. Gemeenten, en in het bijzonder Amsterdam, zouden hun grondprijnsbeleid en erfpachtconstructies moeten herzien en grond voor sociale huurwoningen kosteloos uitgeven aan corporaties. Het is onrechtvaardig dat deze instellingen via erfpacht of gronduitgifte bijdragen aan winst voor de gemeente en zelf

op de bouw moeten toelagen, terwijl zij sociale doelen nastreven.

3. Ook moet er in het overheidsbeleid een evenwichtiger verdeling komen van steun aan de huur- en de koopsector. Momenteel vloeit via de hypotheekrenteaftrek een veel groter bedrag naar huiseigenaren dan via de huurtoeslag naar huurders.

HUURBELEID EN BETAALBAARHEID

Het FAH-bestuur pleit ervoor om per direct vier maatregelen door te voeren die ervoor zorgen dat de betaalbaarheid van huren structureel wordt gewaarborgd.

In de eerste plaats is een heldere en voorspelbare koers van het beleid ten aanzien van de jaarlijkse huurverhoging noodzakelijk. Stop voor de sociale huursector met de automatische koppeling van huurverhoging aan cao-loonontwikkelingen en

inflatie. Beter is een systeem zoals in de vrije sector, waarbij de laagste van die twee als uitgangspunt dient. Nog beter is om voor de komende tien jaar een gematigde jaarlijkse huurverhoging vast te stellen van bijvoorbeeld maximaal 2,5%. Hoe dan ook is het belangrijk dat huurbeleid gebaseerd is op meerjarige afspraken, zodat rust en duidelijkheid kan worden geboden aan zowel huurders als verhuurders.

In de tweede plaats moet de invloed van de WOZ-waarde op de huurprijs worden opgeheven. Het FAH-bestuur is van mening dat de WOZ geheel buiten beschouwing blijft bij de puntentelling, zodat marktschommelingen niet doorwerken in de sociale huursector.

In de derde plaats moet de inkomensafhankelijke huurverhoging (IAH) worden afgeschaft.

Overweeg tot slot om een huurbeleid te introduceren dat ervoor zorgt dat de huur aansluit bij iemands draagkracht, bijvoorbeeld met een vaste huurquote voor alle inkomensgroepen. Een andere mogelijkheid is de invoering van een basisinkomen, zodanig dat huurtoeslagen overbodig worden en iedereen in staat is zijn huur zelfstandig te betalen.

Amsterdamse Kaderafspraken

In Amsterdam hebben de gemeente, corporaties en huurders jaren kaderafspraken gemaakt. Daarin staat dat de sociale huurders in Amsterdam méér rechten hebben dan wettelijk geregeld is.

Vanaf 1 juni 2020 gelden de huidige kaderafspraken bij complexmatige renovatie of sloop-nieuwbouw in Amsterdam. Bestuursleden van de Federatie Amsterdamse Huurderskoepels onderhandelden bij het maken van deze Amsterdamse Kaderafspraken vanuit het huurdersbelang. De afspraken zijn in het Handboek Vernieuwing en Verbetering, Amsterdamse Kaderafspraken vastgelegd.

In 2024 zijn de lopende Amsterdamse Kaderafspraken geëvalueerd en het is de bedoeling dat in 2025 overeenstemming wordt bereikt over de tekst van de nieuwe kaderafspraken. Deze afspraken zullen het resultaat zijn van onderhandelingen tussen de gemeente Amsterdam, de corporaties de Alliantie, Lieven de Key, Eigen Haard, Rochdale, Stadgenoot en Ymere, de huurders verenigd in de Federatie Amsterdamse Huurderskoepels (FAH) en Arcade.

De grote lijnen van de voorgaande kaderafspraken blijven behouden. Op een aantal thema's worden de afspraken aangepast. De ingrijpendste aanpassingen bevinden zich in de thema's verduurzaming en

verkorte processen bij kleine projecten. Verder zijn een aantal hete hangijzers besproken zoals een terugkeergarantie bij renovatieprojecten zonder behoud van huurovereenkomst en participatie op het ontwerp van de nieuwbouw. Ten slotte zijn regelingen voor de vergoedingen bij verduurzaming verbeterd.

In de achterbanbijeenkomst zijn de reacties van onze achterban op de voorstellen besproken.

DUURZAAMHEID AANPAK

Dit is een nieuw onderdeel in de kaderafspraken. De duurzaamheidsaanpak viel de afgelopen jaren niet onder de kaderafspraken. Door het nu wel hier onder te brengen worden de participatie van huurders en vergoedingen geregeld. De gezamenlijke wens is om dit te borgen in de afspraken. Onder kleine duurzaamheidsingrepen wordt verstaan: dat er kleine duurzaamheidsingrepen (bijvoorbeeld dubbel glas en mechanische ventilatie) tegelijk met onderhoudswerkzaamheden worden uitgevoerd.

Tot nu toe zijn de afspraken dat de werkzaamheden in de woning binnen 5 aaneengesloten werkdagen uitgevoerd moeten worden. De corporaties zien graag dat dit opgerekt wordt naar meer aaneengesloten dagen (maximaal 10).

De impact op huurders bij 5 aaneengesloten dagen is al groot, door dit te verruimen wordt dit alleen maar meer, vervelender en erger. De impact is:

- Huurders moeten “kamperen” in hun eigen woning, omdat alles verplaatst moet worden, zodat er gewerkt kan worden;
- Tijdens de werkzaamheden lopen werklui in en uit de woning, ook zonder dat er een afspraak is;
- Huurders moeten vrij nemen omdat ze aanwezig willen zijn. Zij willen de sleutel niet afgeven;
- Planningen worden nu niet gehaald, omdat ze of te veel willen doen of makkelijk doorschuiven. Soms is er natuurlijk ook sprake van overmacht.

- En wat als werkzaamheden toch uitlopen; welk recht hebben de huurders dan? Er moet een stok achter de deur komen.

Tijdens de sessies zijn de volgende uitgangspunten benoemd:

- Als de corporaties meer dan 5 aaneengesloten werkdagen zouden willen, dan is dit een vorm van renovatie en daar zijn al goede afspraken over.
- Meer dan 5 werkdagen aaneengesloten is volgens de aanwezigen niet wenselijk / bespreekbaar.
- Om binnen de 5 aaneengesloten werkdagen te blijven, zou er bijvoorbeeld een knip gemaakt kunnen worden tussen onderhoud en verbetering duurzaamheid of minder werkzaamheden plannen. Tijdsdruk leidt tot slechtere kwaliteit.
- Er moet een vergoeding komen. Een vast deel, maar bovenal een variabel deel, dat dient als stok achter de deur om de werkzaamheden in de woning zo spoedig mogelijk uit te voeren.

- Kwaliteit van de werkzaamheden moet beter gecontroleerd worden.

In beide sessies was eensgezindheid over de uitgangspunten.

VERGOEDINGEN

Er zijn drie opties voor de vergoedingen.

- a. Vergoeding per project (1/2 of 2/3de of 100% van € 746,00)
- b. Geen vaste vergoeding
- c. Vaste basis van € 373 en voor elke werkdag € 55

In beide groepen is er een voorkeur van variant C.

In de ene groep waren ze ook voorstander van:

- Een hoger bedrag voor het basisbedrag.
- Als de planning verschuift, dan ook huurcompensatie opnemen in de afspraken.
- Bij uitloop van werkzaamheden een stijgende vergoeding per dag als stok achter de deur.

TERUGKEERGARANTIE

In het huidige voorstel voor de kaderafspraken wordt niet meer uitgegaan van een wisselwoning, maar dat een huurder zelf verantwoordelijk is om via stadsurgentie, een (tijdelijke) woning te zoeken.

Wel lijkt het er sterk op dat de verhuiskosten-vergoeding omhoog gaat (rond de 120%).

Belangrijk om te benadrukken is dat dit punt nog niet is uitonderhandeld. Er kunnen dus nog onderdelen van het voorstel wijzingen.

De corporaties wensen de terugkeergarantie op te rekken naar een groter gebied (bijvoorbeeld wijk of stadsdeel) of door te spreken over terugkeerperspectief. De FAH is voorstander van een terugkeergarantie in de buurt voor bewoners. Waarbij de buurt wordt gedefinieerd zoals de gemeente dit hanteert. De FAH wil dat bewoners die dat willen bij ingrijpende ingrepen, zoals sloop of renovatie (zonder behoud van huurovereenkomst),

kunnen terugkeren in de eigen buurt. Dit noemen wij een terugkeergarantie. Dit is een garantie onder voorwaarden. Deze voorwaarden worden nader uitgewerkt. Enkele voorwaarden bij de terugkeergarantie is dat de woning passend is bij de grootte van het huishouden (zie de huisvestingsverordening) en bij het inkomen.

In ieder geval maken de garantie en de terugkeerbehoefte van bewoners integraal deel uit van de planontwikkeling. Gemeente en FAH zijn het eens over de terugkeergarantie. De aanwezigen zijn het eens met de huidige insteek van de FAH.

De Federatie Amsterdamse Huurderskoepels (FAH) is de overkoepelende organisatie van huurderskoepels bij woningcorporaties. De FAH komt op voor de belangen van 160.000 Amsterdamse corporatiehuurders en voert namens de Amsterdamse huurderskoepels de onderhandelingen over de prestatieafspraken met de gemeente en de Amsterdamse woningcorporaties en is betrokken bij de uitvoering daarvan.

De FAH organiseert elk jaar achterbanbijeenkomsten voor de besturen van de huurderskoepels. De huurderskoepels zijn: Huurders Ymere Amsterdam (HYA), Huurgenoot (huurderskoepel van Stadgenoot), Huurders Belangenvereniging de Alliantie Amsterdam (HBVA Amsterdam), HBO Argus (huurderskoepel van Eigen Haard), Amsterdamse Huurders Woonzorg (AHW) en Duwoners.

BEZOEKADRES Adriaan van der Horststraat 2
1065 GX Amsterdam

TELEFOON 06 - 308 321 62

EMAIL info@fah.nu

WEBSITE www.fah.nu

